

11. szám.
Jul. 16-án 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharmadra, azaz máj.–aug. hóra 2 pft., vagy 2 ft. 10 kr. új pénz; egész évre 6 pft., vagy 6 ft. 30 kr. új pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

III. kötet.

CSAK EGY KIS FEGYVERSZÜNETET!

Csak egy kis fegyverszünetet
Jó uraim, mind két részen!
Hadd készüljünk el egészen.
Engedjete csak öt hetet.
Csak még a kánikulából
A szegény ember kilából.
A míg elmúlik a meleg,
Hűsebbet hoznak a szelek,
S az idő megállapodik.
Várjunk kérem szépen addig,
S ha jobb idő lesz a hadra
— Akkor megint — tridri tradra!

Csak egy kis fegyverszünetet!
Úgy is ki a végnek végét
Megéri, — az örök békét,
Talán még meg sem született.
Csak míg az ember learat,
Elcsépelhet, elnyomtathat,
Csak a dinnye még megérjen;
Más egyéb ha kórba mégyen,
S ha kazalban áll a széna,
Tetejezve a garmada
S megvan még a harci véna
— Akkor megint — tridri tradra!

Csak egy kis fegyverszünetet!
Te telegraf, esti posta
Ne ijesszessetek mostan!
Rosz kedvetek megszünhetett
Míg a jámbor kereskedő
A békehírből eredő
Nyereséget bekasszálja,
(Úgy is kong már a cassája)
Csak míg a kreditactiák
Az alpárit meghaladják.
S magához jön a sok krida.
— Akkor megint — tradri tridra!

Csak egy kis fegyverszünetet.
Csak egy kis rövid hónapot,
A míg a szegény hirlapok
Bevégezik a szüretet.
Óh méltóságos petárda!
Tekintetes kard és dárda,
Excellentiás rakéta,
Mélyen tisztelt mangaléta.
Csak a míg a praenumeránst
Beszedheti a liferáns
A jövő évharmadra!!...
— Aztán lehet — tridri tradra!

K—s M—n.

A GEINAI LEÁNYVÁSÁR.

(Jókai Mór „Szegény gazdagok” című regényéből.)

Hinné-e azt nagyságod, itt a meleg kandalló mellett ülve, születésétől fogva azon úri kényelemhez szokva, hogy minden parancsszavát külön cseléd siessen teljesíteni, minden szobája szönyegezve legyen, s minden ételhez italhoz másféle kést, villát és poharat lásson felterítve, hogy vannak emberek a világon, a kik nem tudják, hogy mi az a fődél alatt alvás? a kik nem ismerik a vetett ágyat, nem ismerik az evőeszközöket, de még a kenyeret sem? és talán még is boldogok?

Pedig itt közelünkben élnek; nem kell miatuk az oceaniai szigetek vad lakóira gondolnunk; elégszer látjuk őket, nagyságod hallhatja innen erkélyéről búskomor furulyáik dalát, kivált esetenként, mikor a kecskenyájak a mély völgyekbe térnek vissza.

Az ilyen pásztoember soha sem él fődél alatt; sem télen, sem nyáron; földesura kecskenyájaival minden tavasszal beszámol, a mi szaporodás van benne, annak fele az övé, azontúl nem beszélnek egymással. Hogyan él meg ott a havasok közt nyájaival együtt? mivel táplálkozik? hogyan védi magát zivatar, hófergeteg ellen s azután az erdők fenevadai: a medvék, farkasok ellen? szenved-e? s van-e, a ki ápolja ott? miről gondolkozik tenger-időkön át? álmodik-e valameről éjjel? vagy talán még szerelmes is? arról nem tudakozódik senki.

Ez a Juon, a kit nagysád megakar ismerni, ilyen kecskepásztor. Valaha talán többet is fogunk felőle hallani, mert az ő élete nagyon regényes.

Csak egy esetet mondok el belőle.

Volt itt a vlaskutjai határban egy gazdag pakulár, ki valami verespataki bányarészből valaha sok aranyat összetakarított, nem is nevezték másképp, mint a „gazdag Misule”.

Ennek volt egyetlen egy szép leánya, Marióra; arról már van nagysádnak fogalma, hogy milyenek az oláh szépségek? Szobrász nem gondolhat ki magának szebb ideált. A Hátszegvidék különösen gazdag ilyenekben s ha ennyi szép alak között egynek még is kitünően híre futamodik, azt azután még a szomszéd vármegyéből sem restelik a magyar urak felkeresni s ha lehet, szót váltanak vele; de nem mindig lehet, mert az oláh, mikor kaputos idegeneket lát az

utezán, a csúfját állítja ki az asszonyainak az ajtóba, hogy mentül hamarabb menjenek odább.

Marióráról mindamellett beszéltek még Aradon is, s ha jöttek távol földről való urak a Gyetzárt, vagy Krivádiát látogatni, félretértek Vlaskuczára is, hogy az öreg Misule házánál megpihenhessenek, a honnan pedig épen semmi szép kilátás sem volt, csupán csak Marióra szép szemeibe.

És ez a csodaszép leány nem szeretett mást, mint a szegény kecskepásztort Juont; a kinek egy szüren egy baltáján kívül semmije sincsen.

A gazdag Misule természetesen tudni sem akart e szerelemről; hanem volt neki egy hatalmas komája, Külső-Fehérmegyében. Tóbicza Gligor, nemes ember, falu hadnagya, ahoz akarta adni a leányát.

Juonról azt híresztelték el, hogy boszorkánymester. Persze Misule felesége költötte rá, a mért úgy megtudta igézni a leányát. A sok mendemonda között azt is ráfogták, hogy a fenevadakat megtudja babonázni, ért a nyelvükön s tud velük mindenféléről beszélni s nem fél tőlük. Hogy sokszor látták farkasokkal, medvékkel beszélgetni a gubájára letelepedve, ő ült az egyik végén, a medve a másikon.

Az volt benne az igaz, hogy Juon egyszer, a mint kecskéit őrzé, egy barlang szűk nyílásán át valami fájdalmas nyöszörgést hallott: volt bátorsága bemenni, hogy megnézzé mi az? s talált ott egy nagy anyamedvét, mit valami távoli hajtóvadászaton halálra sebzettek s mely az ónnal vérző belsejében idáig elhurcolta még magát. A vén medve mellett még egy kis szopós kölyök volt, mely anyja vérző sebeit nyalogatta.

Juon megszánta a kis gyámoltalan árvát s midőn másnap már nem hallatszott a fájdalmas nyögés a barlangból, bement érte: ott találta akkor is megdermedt anyjának hullája mellett kuporogva: bizonyosan ott veszett volna az is. Akkor Juon pártul fogta a kis bocst, s ölébe véve, egy szelid kecske eméhez vitte szoptatóba. A kis fenevad, szelid állatok tején, emberi ápolás alatt növe fel, egészen hozzá szokott gazdájához; a medve különben is természettől fogva nem vérengző állat. Együtt járt kelt vele és a nyájjal, segített neki a kecskéket összeterelni este, unal-

mas napokon át eljátszodott vele, bukfenczeket hányt előtte, a mikhez a medve pompásan ért, vagy magas fákra kapaszkodott fel, leereszkedtében az egész fahéját lehántva rettenetes körmeivel. Éjszaka ott aludt mellette, s könnyebb volt neki, ha az orrát odatehette gazdája ölébe. Ha falatozásra került a dolog, leült Juon mellé; tudta, hogy minden második falat sajt az övé, azt is megtette, hogy a bogrács alá fát is hordott a tüzre, mikor kukoricza-puliszka főtt benne s egyszer elég volt neki a száját megégetni, hogy többször bele ne kóstoljon; ő meg aztán cserébe vadmézet kutatott az erdőben, a mihez finom szaglása van s rávezette Juont a közös zsákmányra, nagy melegben hordta utána a gúnyját, egy bundával több, vagy kevesebb, nem tett

rá nézve különbséget. Juonnak nem volt más kivel beszélnie, mint a medve, s ha az ember az állatokkal egészen komolyan beszél, azok utoljára megértik. A mellett azt is tapasztalható a medve rossz kedve percezeiben, hogy Juon ököltre is van olyan hatalmas, mint ő; ha netalán háladatlanul lázadást merne megkísérteni ellene.

Ezért hitték Juon felől, hogy az erdei vadakkal egyetért s ha akarja, ha megharagítják, rá tudja őket a szomszéd nyájakra uszítani; maga is sokszor átváltozik szakállas farkassá, medvekirálylává s úgy csatangolja be a havasok rengeteget.

És ezt az embert szerette Marióra.

(Vége következik.)

Borkoresolyák.

Egy agglegény alispány mindig nyúlért sürgeté falun lakó öcscsét, egyszer véletlen régi jó barátja Nyul esküdt vetődik hozzá, épen B—be menendő.

— Jó hogy jöttél kedves barátom, légy szives ha be mégy a városba, látogasd meg bátyámat, s csak anynyit mondj, hogy én küldtelek.

— El is ment hozzá, s az alispány, ki nem ismerte, a szokásos üdvözlések után, s mintán meghallotta, hogy öcsce küldi, nevét kérdezte.

— Nevem Nyúl, — szólt az idegen.

— Igen; — szólt az alispány, s azzal kikiált gazdasszonyának nem confundálódva: — Vicza te! gyere: az öcsém nyulat küldött, fejtsd meg!

Ekkor nézett nagyot még csak Nyúl uram is a tréfára!

M—házán egy béresnek gyermekét a hideg lelte. Orvosszerűl chinát tanácsoltak neki, a miért is apja beballagott Pápára, s ott egy gyógyszerertárban csakugyan chinát kért.

— Sok neme van a chinának — mondá a gyógyszerész — melyikből akar venni kend?

— No úgy hát adjon egy garasárú kóstolót.

Sokan voltunk.

— Ugyan sokan voltak-e azon a kocsin, komám-uram.

— Bizony sokan; én voltam, meg a nótárius, meg a bíró, aztán még két disznó.

Czigány adomák.

Nagy csint tett a czigány, melyért akasztófára ítélték. Midőn az ítélet tudtára adatott, elkezdett keservesen sirni; apja az öreg dadé, ki épen jelen volt, és maga is nem a legrózsaszínűbb kedélyben lehetett, elkezdé őt vigasztalni ilyeténképen:

— Hát már mit sírs te bibás, his csak felakasztának; hát ha a kürmöd alá menne a szálla, az volna csak rossz.

Malacot vett a czigány. Nehány nap mulva találkozik vele az eladó, ki azt kérdi tőle:

— No koma, hogy van a malacz, javúl-e már?

— Jaj dehogy javul, dehogy javul, his már akkor beteg volt, szombaton hagymá(z)ba esett, vasárnap éjszaka megdeglett, és reggelre megkellett elni.

Jó vigasztalás.

Csint tett a huszár, és a kapitány két káplárt melléje állítván jó huszonötöt méretett rá.

Nagyon fájó kigyelmének, mert először próbálta ezt a sort, s azért veresközben többször keservesen feljajdított: „jaj kapitány uram, kérem alássan . . .

— Hej! azt a hét irgalmát, — káromkodott egyet sodorítva bajsán a kapitány ur, — ne kérd fiam, hiszen ugy is eleget adják.

Furcsa mentség.

Egy deák rossz bizonyítványt kapván az első félév végén, azt mondá mentségül, hogy mikor ő felelt, hideg levén az iskola, felelete míg a tanár úrhoz ért, útközben megfagyott.

A lelkesmeretes mesterember.

Igricz Márton szabómester úrról azt beszélnek, hogy midőn egyszer a collegiumból hazajött fiának készített

új ruhát, még azt is — *kiszabta* az attilából. Ez már az-után igazi ügybuzgalom.

Uj imádkozás formája.

Egy $\frac{7}{8}$ rész telkes eszü suhancz, ki az iskolában sem olvasni, sem imádkozni nem tudott megtanulni; — már 15—16 éves is volt, még sem juthatott az úr asztalához törvényes úton, mert az imákat nem tudta. Azonban lelki állapota minden együgyűsége mellett is készítette őt már oda járulni, s el is ment egyszer a többi nép között, s látta hogy mindenki imádkozik, szája mozog, tehát — gondolta magában — neki is csak kell valamit mondani, hogy az egész munka idvességes legyen, mit tesz hát? azt, hogy az iskolában valahogy ráragadt, sokszorozó táblából elkezd mondani meg pedig meglehetősen érthetőn:

— Kétszer kettő négy, kétszer három hat, kétszer négy nyolcz, kétszer öt tiz, kétszer hat tizenkettő, Tovább nem is tudta.

Persze, hogy a kik közelében voltak s hallották, csak nem kacajra fakadtak; — mindazáltal, mikor ki-jöttek a templomból, Jósának az imádsága utoljában foglalt czikket, a 2-szer 6-ot reá rakták illető helyére.

Kicsiny ember és nagy feleség.

Meglátnak egyszer egy igen apró férfit egy igen magas feleség oldalán sétálni; kérdik nagytiszteletű Magyar uramtól: „valyon rendében van-e az, hogy a férfi oly alacsony legyen, az asszony pedig oly magas?”

— Semmiképen sincsen rendén, — felelé a nagy irástudó, mert meg vagyon írva, hogy „hosszabb legyen a csép, mint a *hadaró*“.

Ama bizonyos csont-emberhez.

Bizony bolond vagy ám te jó barátom Csontfejű, csontkezű halál.

Olyan vagy, mint a részeg kertész, a ki Gyomot, virágot egyiránt kaszál.

Ha bíznád én rám, majd én megmutatnám
Melyik a jó virág, melyik a gyom?
Mit hagyj meg magnak és mit irts ki tőből?
Kit hagyj meg élni, és kit üss agyon?

Furcsa számolás.

— Hányan voltak ketek István azon a disznóvá-sáron.

— Négyen voltunk biz mi, meg az Iczig zsidó.

— Hát az nem számít?

— Hej, dehogy nem számít, inkább az a baj, hogy mikor adósságot fizet az ember nála, hát úgy elszámít, hogy a hátam is borsószik bele.

No még egy kis krinolináde!

ebben a esendes időben, mikor megint nincs érdekesebb tárgy a világon, mint a krinolin.

I. Ábra. Hogyan ejti az ember szerét, hogy élete párjával karon fogva járhasson minden krinolinok mellett?

II. Ábra. Micsoda gimnasztikai gyakorlat szükséges

ahoz, hogy az ember egy delnöt, esőben ernyővel oltalmazhasson?

III. Ábra. Pedig a kinek egy kis belátása van, lehetetlen hogy kifogást tegyen a krinolin eszméje ellen.

Haza jött apád.

Hontmegyében X. helységben két nagy kópé lakott; ezek szüntelen azon törték fejüket, hogy mi csint tehessenek. Történt azonban, hogy ott egy szamár megdöglött, megmerevedett s minthogy iszonyu erős hideg volt, meg is fagyott keményen. Az is történt ott, hogy azelőtt 4—5 nappal egy cigánynak az apja meghalt s el is temették; a furfangos csintevőknek az jutott eszökbe, hogy a szamarat elvitték és a cigánykonyhaajtájának kívülről két lábra felállítva arcczal neki támasztották, persze éjszaka; hajnalban jön ki a cigánynak a neje, s a mint a konyhaajtót kinyitotta, a szamár a konyhába rohant, a cigányasszony rémülve befut s kiált férjére:

— Laczkóm, gyére ki hamar, haza gyött apád.

R é b u s z.

Julius 16. 1859

V E R S E M É N Y E K

sok mindenről.

VIII.

A kritikus.

A kritikus... mit is mondjak csak no?...
Epen olyan, mint a cserfatapló,
Mely meg volna szépen erdők rejtekén
Valami odvas fa rideg kebelén,
De ha jó szerszámmal beléje csiholnak :
Büzölög s ijesztget
— A szellő ha fújja, —
Hogy talán maholnap
Az erdőt ránk gyűjtja! . . .

IX.

Hiába! — így van.

Gazdag lombok hűs árnyiban
Ült a leány az ifjúval,
S tett vallomást, minőt virág
Nem lehel, szellő nem fuval . . .

Másnap két völegény jöve :
Egyik czimekkel ékesen,
S a másiknak tárczája volt
Száz bankókkal teljesen . . .

Nem tudni honukat ugyan,
Mégis magas vendégek ők ;
Lehetnek bár : szabólegény,
Bankóműves, csirkész, rüpök . . .

Férjet választ a kis leány,
Nyer az egyik szép mákvirág . . .
— De már ki tehet róla, ha
Ezeknek áll most a világ?! . . .

X.

A földalatti szellem.

Két szellemet ismérék én,
Egyik ott fön vagyon,
Ott fön vagyon az égben —
S velünk is minden lépten
Haladva jó uton.

A másik lenn a föld alatt,
A poklok fenekén,
S utánunk minden lépten.
Megkapja ő keményen,
Kit elhagy hit s remény.

S ezen vak martalékkal
Müvel nagy dolgokat :
— Kit függeszt a faágra, —
Kit ugrat a Dunába, —
Kivel — verset irat! . . .

XI.

Szánandó hölgy.

Szegény kis lány! szánalomra méltó,
Bárha környezik az udvarlók most;
Merthogy én is imádója volnék —
És meg aztán egy vadonuj orvos . . .

Mennyit szenved szegény lányka köztünk!...
Versem — hozzá küldve — egymást éri, — —
És az a bolond orvos meg mindig
Reczipéket irkafirkál néki!! . . .

XII.

Fonáság.

Furcsa biz e!... Bölcsnek tartják,
Ki pár könyvet áttekinte,
S fölőgatva mondja : útunk
Vad tövissel van behintve! . . .

És ki a lányt ölelgeti,
S a bort éjjel, nappal iszsza :
Arról hallgat a krónika,
Sőt huzódnak tőle vissza!! . . .

XIII.

Szemtelen vendég.

Csak szemtelen vendég ez a
Költészet istene;
Kérem, nem is kopogtatott
S az ajtót nyitja be! . . .

S minő lármával érkezik!
Mint a vihar ha kél.
S aztán se jónap, se adj ist', —
Mégis leül s beszél . . .

Hohó komám! barátságunk
Idáig még nem ért!
Munkámat félre nem teszem
A te vad kedvedért . . .

Eredj csak Isten hírvél
Tovább az úton.
Nagy munkában vagyok most én!...
— Csizmámat foltozom . . .

Kukoricza Jancsi.

A dressirozott kacsák.

Nagy ceremóniával várták egyszer — még a restoráció fénykorában — az új főispányt Tordára Enyedről. A lovas hajdu még Vincztől előre vágatott meghozni a hirt, hogy a főispány kiindult már Enyedről s mingyárt meg fog érkezni. Kirukkol az egész megyei tisztviselőség a hidhoz, várják, várják, de a főispány nem jön.

A szolgabíró odafordul egy cancellistához s megkéri, hogy üljön fel lóra, fiatal ember úgy is, menjen a várt vendég eleibe, lássa meg, nincs-e valami baj az úton?

A fiatal ember lóra kap, s a keresedi tónál megtalálja a főispányt kíséretével együtt, szépen ott réczéznek a tón.

Látva a cancellista, hogy nincs semmi baja a méltóságos úrnak, vissza ment Tordára. A szolgabíró még akkor is ott várta abban a roppant melegségben az egész gyülekezettel a hidon. Keményen izzadott minden ember.

— Hát öcsémuram, sokáig fognak azok ott vadászgatni?

— Egy jó órát még eltarthat, mert a főispány úr ő méltósága nagyon belémelegedett a réczezésbe, eddigelő 17-tet lőtt le már!

— Rettenetes, tizenhét vadréczze!

— Nincs különben!

— Nem hihetem el, nagyítja a dolgot öcsémuram, a keresedi tó kicsiny, ha kettőt lelőtt a réczék közül, a többi bizonyosan szárnyra kél, vagy elbuvik a nád közé.

— Jaj kérem alázatossággal, érteni kell a dolgot előbb.

— Hadd hallom tehát! — szólt a szolgabíró, megtörülgette orrát a verejtéktől, s megvakargatta épen az orra czimpáján levő mogyoró nagyságu kinövést, mely olyan comicusan vette ott ki magát, hogy a ki reá nézett, el kellett hogy mosolyodjék.

— Nem repülnek azok a réczék onnét fel, el sem is búvni a nád közé; de sőt ellenkezőleg egyenkint kísérelnek a tóközepére, ott egy kurta puska lövésnyire megállanak a főispány úr ő nagyságával szemben, s szépen megengedik magokat lövetni.

— Mókázni akar öcsém úr velem?

— Ments Isten, de úgy van mégis, a hogy mondtam.

— Hogy a vadkacsák megengedik szántsándékkal magokat lövetni . . .

— Oka van kérem ennek is, hogy miért? A felvincziek rendkívüli módon akarták meglepni vendégünket, azért fogták magokat s ennek előtte egy hónappal hozattak egy németet külföldről s „dressiroztatták vele az egész tóban levő kacsákat!”

— Az már más! — felelt a szolgabíró — nem szólottam semmit, ezen az úton aztán könnyű kacsázni! Mennydörgő ügyes németje! be szeretnék vele beszélni.

— Talán volna . . .

— Igenis volna néhány *vad cancellistám*, azokat

szeretném, ha dressirozhatná, mert így nem sok hasznukat vettem még eddigelő, örökösen bolondságokon áll az eszök!

Az öreg úr hamar visszazokta fizetni a kölcsönt, nem engedett magán kikapadni soha.

A cancellista sem emlegette azután sokat a dressirozott kacsákat!

A Nagyharang.

Megmagyarázta.

Lakott Kecskeméten egy becsületes csizmadia, Faragó János majsztram, kinek az a tulajdonsága volt, hogy a latinusok rossz csizmáira ingyen vetett foltot. De míg az inasgyerek pofozta a rossz portékát, addig majsztram neki állt a diáknak, s ugyancsak megfaggatta kérdéseivel a diákokat.

Legkedveltebb kérdései voltak a jó embernek azok a hiányos szavak, miknek csak kezdőbetűi irattak fel költség kimelésből a sirkövekre, tudta, hogy azokat nehezebben fejtí meg a diák, mint bármely tételt a trigonometriából.

— Jó napot majsztram! — kiáltott hozzá egy belépő vén diák, — van-e sok munkája?

— Munka, munka csak van mindig, szólt Faragó uram, de azt elvégzik ezek is ni! — szólt legényeire mutatva, — hanem ezt ki fejtí meg nekem, ehhez kell ám az ész!

Ezzel a diák orra elé tartott egy darabka papírt, melyre ez volt írva:

A. B. F. T. R. A.

Nyugszik sirjában stb.

— Ehhez kell ám az ész öcsém, ezt talál ki ha diák vagy! — szólt Faragó uram kicsinylőleg nézve a vén diákon végig.

A ravasz kópé elmosolyodott az írás felett.

— Ugy-e nem lehet? he! pedig ingyen megcsináltatnám akkor azt a rossz csizmádat, ha értelmét tudnád.

— Megcsináltatja majsztram.

— Meg, ha kitalálsz.

A diák gondolkodni kezdett.

— No fráter, megvan-e már? a csizma már kész ám! . . .

— Ez is kész majsztram, el is mondom, csak előbb a csizmámat adja ide.

Faragó János uram átadta a csizmát, a diák pedig neki az írást, ezzel az ajtó felé közelgetve megszólalt.

— Jól megnézzé ám majsztram, hogyan egészítem ki a szavakat.

— Nézem már öcsém, nézem! — kiáltott tudálékos arcczal a csizmadia.

— Azok a betűk ezt jelentik ni:

A bolond Faragó tanakodik rajta.

— Utezu canis mater! — kiáltott Faragó uram elvetve az írást, — hol a fordítófám?

De a diák nem várta be, míg előkeresi a majsztram fordítófáját, hanem befogott és eleblábolt.

— No kölyök, soha sem kérdelem többet tőled az epitaphiumot, mert te ugyan megmagyaráztad!

Ki mit mond.

Variációk ezen thema fölött: miért kért fegyverszünetet a francia császár?

Az *orvos* azt mondja: égyptomi *szemragály* ütött ki a táborában, a sereg mind megvakult.

A *földműves* azt mondja: nem akarja zavarni a népeket az *aratásban*, hadd takarítsanak be szépen.

A *hajós* azt mondja: nincsenek még készen bizonyos *naszádjai*, azokra vár.

A *börzén* azt mondják: nincs már *pénze*, (majd egy kis békehírral szerez).

Az *inzellér* azt mondja: nem bírja megfejteni bizonyos *quadratum* problémáját.

A *katona* azt mondja: nagyon meg van fogyatkozva a serege: elfogyott a *muníciója*.

A *poéta* azt énekli: „fiatal is, szép is a menyecske.”

A *Némasszonyék* azt mondják: *összeveszett* valakivel odahaza.

Kakas Márton meg azt mondja: hogy megirigyllette az *Ústökös* rébuszait s adott most fel egy olyan *rébuszt* Európának, a mit még a Napkelet előfizetői sem találnak ki egy *nagy világért* (képekben).

A hasbeszélő.

Egy faluról falura járó torokművész azzal köszöntött be egy tréfás úrhoz, hogy engedje meg neki, hogy ő magát produkálhassa, mert ő ugymond: „a hangjából mindent tud csinálni.”

— No jó, csináljon hát nekem belőle legelőször is *nadrágot* — lőn a válasz.

A nyúl szaga.

Ebédre volt hiva X. esküdt M. titkos tanácsos ő excellentiájához. Az ebédnél többek között nyulpecsenyét hoztak az asztalra, kínálták vele váltig, de sehogy sem tudták reá venni, hogy egyik belőle; míg sok fagatás után csak kirukkolt az okával:

— Má édes excellentiás uram, szeretem én a nyulat: de csak addig, míg az *agár* elmehet a szagán, de ha *magam* is elmehetek a szagán, akkor csak egye meg a kinek tetszik.

A 10-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Papucs-kormány.”

Variációk egy nevezetes témára.

L'empire, c'est la paix (a császárság a béke) Napoleon III. (A mi igaz is, mert 10 év alatt háromszor köszönheti neki Európa az örök békét.)

L'empire, c'est l'épée (a császárság a kard) Figaro. (Kapott is aztán a hegyéből néhány hüvelyknyit a testébe.)

L'empire, c'est le paixhans (a császárság az ágyú) Mak Mihá.

La paix c'est l'empire (a béke a császárság) Rothschild (a háború előtt).

L'empire c'est l'armée (a császárság a hadsereg) Vaillant (a magentai napon).

Kakas Márton correspondentiái a Moniteurrel.

II.

Eredetiben.

Monsieur Moniteur.

Vous êtes donc un homme suspect.

Quand on allait venir se promener a la guerre.

Vous avez dit: „fichtre! sacrebleu!”

Qu'est ce, que cela?

Ventre saint gris! ne parlez pas de la guerre, quand il fait froid et la paix.

Aujourd'hui cependant, quand on est en train de s'aller venir retourner a la paix.

Vous dit: „messieurs et mesdames!”

Gardez vous de livrer d'une trop exorbitante espérance, car il fait encore, trop chaude et trop des canons.

Vous souffler donc de même trou chaude et froide? Expliquer vous!

Signatum: Dans la ville, qui a le plus terrible nom du monde. Si je signerai la, on mettrait ma correspondance a la quarantaine. 1859. 14. Juillet.

*vosre tres humble serviteur
Martin Quacach.*

Fordításban.

Monsieur Mon Theurer.

Ön még is gyanús ember.

Mikor a háborút el akarták kezdeni.

Ön azt mondta: „tiszelt közönség!”

Micsoda dolog ez?

Kérlek az egekre! ne beszéljetez háborúról, mikor mi itt a telet csináljuk és a békét.

És ma, mikor visszatérünk a békéhez,

Ön azt mondta: „ilyenadta csöcselékje.”

Ne spekuláljatok még a börzén, mert még forró am a kása.

Ön tehát egy lyukon hideget is, meleget is fúj?

Erre mondjon kadenziát.

Kelt Pesten, 1859. Julius 14. Nem fordíthatom le francziára a város nevét, mert még epidémiát értenek alatta s negyvennap kontumácziaiba teszik.

tréfás kollégája
Kakas Márton.